

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 231/2020-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ane Garačić kao predsjednice vijeća te Damira Kosa, dr. sc. Zdenka Konjića, Perice Rosandića i Ratka Ščekića kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice – specijalistice Martine Setnik kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog I. T., zbog kaznenog djela iz čl. 111. toč. 4. Kaznenog zakona ("Narodne novine", broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15. i 101/17. – dalje u tekstu: KZ/11.) i dr., odlučujući o žalbi optuženog I. T., podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Rijeci od 15. studenog 2019. godine broj K-15/18, u sjednici održanoj 29. lipnja 2020., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice optuženog I. T. i njegovog branitelja, odvjetnika M. Š.,

pre s u d i o j e :

I/ Prihvaća se djelomično žalba optuženog I. T., preinačuje se pobijana presuda u pravnoj oznaci djela te se izriče da je optuženi I. T. djelom činjenično opisanim u izreci pobijane presude u odnosu na oštećenog T. R. počinio kazneno djelo ubojstva u pokušaju iz čl. 110. u svezi s čl. 34. KZ/11.

II/ Uslijed odluke pod I/ te djelomičnim prihvaćanjem žalbe optuženog I. T., preinačuje se pobijana presuda u odluci o kazni te se tom optuženiku za kazneno djelo iz čl. 110. u svezi s čl. 34. KZ/11. počinjeno na štetu T. R. utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, dok mu se za kazneno djelo iz čl. 111. toč. 4. KZ/11. počinjeno na štetu T. L. prihvaća kao utvrđena po prvostupanjskom sudu kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od 25 (dvadesetpet) godina, a za kazneno djelo iz čl. 111. toč. 4. u vezi s čl. 34. KZ/11. počinjeno na štetu J. M. kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) godina, pa se optuženi I. T. uz primjenu čl. 51. st. 1. i 2. KZ/11. osuđuje na jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od 35 (tridesetpet) godina.

Na temelju čl. 54. KZ/11. u tu kaznu optuženiku se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru i istražnom zatvoru od 16. rujna 2017. godine pa nadalje.

III/ U povodu žalbe optuženog I. T., a po službenoj dužnosti preinačuje se pobijana presuda u odluci o sigurnosnoj mjeri na način da sigurnosna mjera obveznog liječenja od ovisnosti o alkoholu izrečena optuženom I. T., na temelju čl. 69. st. 1., 2. i 3. KZ/11., može trajati do prestanka razloga zbog kojih je primijenjena, a najdulje tri godine.

IV/ Žalba optuženog I. T. u ostalom dijelu odbija se kao neosnovana te se u ostalom pobijanom, a nepreinačenom dijelu potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom presudom optuženi I. T. proglašen je krivim zbog tri kaznena djela protiv života i tijela, i to kaznenog djela teškog ubojstva iz čl. 111. toč. 4. KZ/11. i dva kaznena djela teškog ubojstva u pokušaju iz čl. 111. toč. 4. u svezi s čl. 34. KZ/11. Nakon što mu je za kazneno djelo iz čl. 111. toč. 4. KZ/11. počinjeno na štetu T. L. utvrđena kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od 25 godina, za kazneno djelo iz čl. 111. toč. 4. u svezi s čl. 34. KZ/11. počinjeno na štetu T. R. kazna zatvora u trajanju od 15 godina i za kazneno djelo iz čl. 111. toč. 4. u svezi s čl. 34. KZ/11. počinjeno na štetu J. M. kazna zatvora u trajanju od 10 godina, optuženik je uz primjenu čl. 51. st. 1. i 2. KZ/11. osuđen na jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od 40 godina.

Na temelju čl. 54. KZ/11. u tu kaznu optuženiku je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru i istražnom zatvoru od 16. rujna 2017. godine pa nadalje.

Na temelju čl. 69. KZ/11. optuženiku je izrečena sigurnosna mjera obveznog liječenja od ovisnosti o alkoholu.

Na temelju čl. 79. st. 2. KZ/11. od optuženika su oduzeti: pištolj marke ... , Model, ..., serijskog broja ... s jednim streljivom koje se nalazilo u cijevi call. 9 x 19 mm te pripadajućim spremnikom u kojem se nalazi 10 komada streljiva call. 9 x 19 mm; spremnik za streljivo u kojem se nalazi 13 komada streljiva call. 9 x 19 mm, 5 čahura streljiva cal. 9 mm L., 2 fragmenta zrna streljiva, 2 deformirana zrna streljiva; revolver marke S. & W., ... , kalibra 44 REM. MAG., serijskog broja sa 6 čahura zrna streljiva cal. 44 ... koje su pronađene u bubnju revolvera, 20 komada streljiva cal. 44 ... , 2 fragmenta košuljice zrna streljiva, zrno streljiva, 9 fragmenata zrna streljiva; poluautomatska puška s užlijebljenim cijevima marke,, tvorničkog broja ... ; puška s kombiniranim cijevima marke ... , ... , cal. 16/7x57R, tvorničkog broja ... ; puška s glatkim cijevima marke ... , cal. 12 (12/70), tvorničkog broja ... ; 256 komada streljiva cal. 22 829 komada streljiva cal. 9mm L.; 80 komada lovačkog streljiva (lovačkih patrona) cal. 12; 49 komada lovačkog streljiva (lovačkih patrona) cal. 16; 342 komada streljiva cal. 44; 10 komada streljiva cal. 7 x 57 R; 2 komada streljiva cal. 7,62 x 51 mm; 7 komada streljiva cal. 7,62 x 39; 35 komada streljiva cal. 8 x 57 JS (7,92 mm M.); 700 komada streljiva cal. 22 long rifle; 50 komada streljiva cal 9 mm B.

Na temelju čl. 148. st. 1. i 4. u svezi s čl. 145 st. 1. i 2. toč. 1., 4., 5., 6. i 7. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine", broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. - pročišćeni tekst, 91/12. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. – dalje u tekstu: ZKP/08.) optuženiku je naloženo da u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude podmiri troškove kaznenog postupka, i to u paušalnom iznosu od 4.000,00 kn, troškove prijevoza mrtvog tijela pok. L. u iznosu od 1.790,00 kn, nagradu Medicinskom fakultetu u R. za izvršenu obdukciju te davanje nalaza i mišljenja u iznosu od 4.350,00 kn, nagradu stalnog sudskog vještaka prof. dr. sc. C. u iznosu od 800,00 kn, troškove Klinike za psihijatriju V. za provođenje ambulantskog vještačenja i bolničku obradu u iznosu od 1.875,00 kn, nagradu stalnog sudskog vještaka dr. A. H. u ukupnom iznosu od 7.000,00 kn, nagradu stalnog sudskog vještaka psihologa prof. R. K. u iznosu od 949,00 kn, troškove Centra za forenzična ispitivanja, istraživanja i vještačenja I. V., i to analize alkohola u krvi i

mokraći uz mišljenje o stupnju alkoholiziranosti u iznosu od 750,00 kn, toksikološkog vještačenja u iznosu od 1.150,00 kn, biološkog vještačenja u iznosu od 8.160,00 kn, balističkog vještačenja u iznosu od 12.750,00 kn, dopune balističkog vještačenja tj. vještačenja streljiva oduzetog od optuženika u iznosu od 59.800,00 kn te vještačenja odjeće oštećenih u iznosu od 13.860,00 kn, trošak odlaska na očevid u iznosu od 102,74 kn, putne troškove svjedoka K. L., M. V., T. R. i B. P. u iznosu od 146,00 kn za svakog, svjedoka J. M. i A. B. u iznosu 256,00 kn za svakog, svjedoka T. J. i L. R. u iznosu od 535,00 kn za svaku, svjedoka M. R., J. R. i P. S. u iznosu od 229,00 kn za svakog, svjedoka J. L. u iznosu od 230,00 kn, svjedoka M. J. u iznosu od 560,80 kn te svjedoka S. B. u iznosu od 118,00 kn, dok će se o svim ostalim troškovima donijeti posebno rješenje.

Protiv te presude žalbu je podnio optuženi I. T. putem branitelja, odvjetnika M. Š., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08., pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i optuženiku uz izmjenu kvalifikacije izrekne blaža kazna, odnosno da se pobijana presuda ukine i predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Spis predmeta je, sukladno čl. 474. st. 1. ZKP/08., dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

O sjednici drugostupanjskog vijeća na njihovo traženje obaviješteni su optuženik i njegov branitelj, odvjetnik M. Š. te državni odvjetnik. Prisutnost optuženog I. T. na sjednici vijeća osigurana je u smislu čl. 475. st. 8. ZKP/08. uz pomoć zatvorenog tehničkog uređaja za vezu na daljinu (audio-video uređaj), dok je branitelj optuženika, odvjetnik M. Š. osobno prisustvovao sjednici. Državni odvjetnik, iako uredno pozvan, nije pristupio na sjednicu vijeća pa je ista održana u njegovoj odsutnosti na temelju čl. 474. st. 4. ZKP/08. Na sjednici drugostupanjskog vijeća optuženik i njegov branitelj, odvjetnik M. Š. izjavili su da ostaju kod podnesene žalbe te su ukratko iznijeli njezin sadržaj, ostavši kod svog prijedloga iz žalbe.

Žalba je djelomično osnovana.

Žaleći se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, optuženik ističe da je u odnosu na kvalifikatorni element, a to je bezobzirna osveta kao poriv zbog kojeg je on djelovao prema svim oštećenima, u izreci pobijane presude opisano samo to da je on "naoružan i s ciljem da iz osвете usmrti osobe koje su ga potjerale iz kluba i pritom se smijale...", dok u obrazloženju pobijane presude nisu dani valjani razlozi zbog čega su ubojstvo L., odnosno pokušaji ubojstva M. i R. kvalificirani kao teški. Smatra da je, osim što je navedeno da je sam optuženik iskazao da je bio ljut na L. i M., razvidno da nije mogao imati nikakvog osvetničkog motiva prema oštećenom R. Zaključno navodi da odlučna činjenica vezana uz postojanje kvalifikatornog elementa nije dovoljno obrazložena, a da ista u odnosu na oštećenog R. uopće nije obrazložena.

U odnosu na istaknute žalbene navode prije svega treba navesti da je kvalifikatorni element svih kaznenih djela za koja je optuženi I. T. proglašen krivim pobijanom presudom u izreci te presude opisan jasno i dostatno. Razlozi kojima je prvostupanjski sud obrazložio tu odlučnu činjenicu u odnosu na postupanje optuženika na štetu sada pokojnog T. L., kao i ono na štetu J. M. su, prema ocjeni ovoga suda, jasni, dostatni i u cijelosti sukladni i činjeničnim

navodima iz izreke pobijane presude i dokaznom materijalu u spisu predmeta na temelju kojega je i donesena pobijana presuda. Budući da te razloge ovaj sud prihvaća u cijelosti, to se i žalitelj, radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja, upućuje na iste (osobito na one navedene na str. 115., 120., 124., 126. do 128. te 158. do 160. pobijane presude). Prema tome, u tom dijelu nije ostvarena bitna postupovna povreda iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08. na koju upire žalitelj.

Što se tiče postupanja optuženika naspram oštećenog T. R., ne može se prihvatiti tvrdnja optuženikove žalbe da bezobzirna osveta kao kvalifikatorni element u odnosu na tog oštećenika uopće nije obrazložena jer da je prvostupanjski sud za tu odlučnu činjenicu također dao jasne i, doduše kratke, ali ipak dostatne razloge (str. 120., 156., 158. do 160. pobijane presude). Druga je stvar što ti razlozi, u čemu je žalitelj u pravu, ne opravdavaju onu pravnu kvalifikaciju kaznenog djela za koje je optuženik u odnosu na postupanje prema oštećenom T. R. proglašen krivim pobijanom presudom. Međutim, u tome dijelu prvostupanjski sud je počinio povredu kaznenog zakona na štetu optuženika, što će kasnije biti detaljno obrazloženo, dok ovdje treba reći da time nije ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08., a ni ispitivanjem pobijane presude sukladno čl. 476. st. 1. toč. 1. ZKP/08. nije utvrđeno da bi bila počinjena neka od povreda na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Optuženik u svojoj žalbi nadalje ističe da je ono što je u konkretnom predmetu relevantno, a odnosi se na događanja koja su prethodila njegovom povratku u diskoklub K., ispravno utvrđeno. Smatra nespornim i utvrđenje da je, nakon što se uputio svojoj kući i nakon kraćeg vremena (15-20 minuta) vratio u diskoklub K. oboružan revolverom i pištoljem, ispalio ukupno 11 hitaca u tri oštećenika, a nesporne su i ozljede koje su zadobili svi oštećenici.

Međutim, smatra da je ono što je ovdje bitno, između ostaloga, hitac kojim je pogođen oštećeni J. M.. Naime, optuženik u svojoj žalbi ističe da je on tvrdio da je pucao u pravcu sada pokojnog T. L. s udaljenosti od cca 7 metara, da se radilo o slučajnom ispaljenju prilikom izvlačenja revolvera iz futrole uslijed osjetljivog otkopca na revolveru te da nije bio svjestan da je pogodio oštećenog M. Ističe da je i oštećeni M. naveo da je optuženik u njega pucao s udaljenosti od 7 do 8 metara, da je nakon pogotka pobjegao iz prostora diskokluba te da je prošao pored optuženika koji ga je morao vidjeti. Ističe da je prvostupanjski sud, bez obzira na suglasne iskaze optuženika i oštećenog M. u tom dijelu, utvrdio da je on na oštećenog M. pucao s udaljenosti između 120 i 130 cm, temeljeći takav svoj zaključak na tvrdnji balističkog vještaka da je u okolini ulaznog oštećenja na prednjoj strani majice oštećenika dokazana prisutnost nitrita koji nastaju kao produkt djelomičnog sagorijevanja čestica baruta u procesu ispaljivanja streljiva, dok je na rubovima tog mehaničkog oštećenja dokazana prisutnost bakra. Kao dodatni argument, kako to nadalje navodi žalitelj, prvostupanjski sud naveo je da su kapljice krvi za koje je utvrđeno da potječu od oštećenog M. pronađene na 1 do 7 cm od PTM4, što je povezao s dijelom nalaza sudskomedicinskog vještaka, dr. C. On je, naime, naveo da ozljeda nije onemogućavala oštećenog M. u kretanju, a da do krvarenja prema van dolazi unutar 10-20 sekundi odnosno nakon nekoliko koraka. Žalitelj smatra da udaljenost od mjesta na kojem su sjedili pokojni L. i oštećeni M. do mjesta na kojem su utvrđeni tragovi krvi oštećenik prođe u par koraka i svakako unutar 10 do 20 sekundi, tako da to nije dokaz o mjestu na kojemu je oštećeni M. zadobio ozljedu. Nadalje ističe da "dokazana prisutnost nitrita i bakra na rubovima oštećenja" ne može biti apsolutni dokaz o udaljenosti usta cijevi prilikom ispaljivanja. Ističe da je balistički vještak prilikom davanja dopune nalaza i mišljenja

opisao način na koji se testiraju i utvrđuju tragovi ovisno o udaljenosti usta cijevi, no da ta utvrđenja nisu razvidna iz nalaza pa se ne može provjeriti koje tragove zaista ostavlja ispaljenje na tkaninu ovisno o udaljenosti. Nadalje, da su nitrit u tragovima i "prisutnost bakra" previše neodređene definicije da bi se izvan svake sumnje moglo utvrditi o čemu se radi te da balistički vještak u svakom slučaju ne može samostalno cijeliti kemijske sastojke i elemente u tragovima te ih isključivo stavljati u kontekste ispaljenja hitaca, već da je to bilo potrebno učiniti kombinirano, uz stručnu suradnju kemičara. Time bi se, po mišljenju žalitelja, vjerojatno i utvrdilo da tragovi nekih elemenata i spojeva mogu dospjeti na drugi način osim ispaljenjem sa po vještaku utvrđene udaljenosti.

Točno je da je optuženik u svojoj obrani naveo da je prvi hitac (kojim je pogođen oštećeni J. M.) ispalio s udaljenosti od cca 7 metara, kao i to da je sam oštećeni J. M. u svom svjedočkom iskazu naveo da je, u trenutku kada je dobio metak iznad srca, udaljenost između njega i optuženika bila možda 7 metara. Međutim, ovdje valja uzeti u obzir i onaj dio obrane optuženog T. u kojemu je on naveo da ne može točno reći gdje je bio kada je ispalio prvi hitac (kojim je, kao što je ranije navedeno, pogođen upravo oštećeni J. M.), ali da je bio bliže ulaznih vrata u K., odnosno u prostoru diskoteke, gdje su prva vrata iza WC-a. Optuženik je, osim toga, naveo da je tada, kada je ispaljivao taj prvi hitac, vidio samo sada pokojnog T. L., nikoga drugoga. Dakle, tvrdnja žalbe o udaljenosti s koje je pogođen oštećeni J. M. kompromitirana je već samim navodima obrane optuženika iz kojih proizlazi da on, uz to što zapravo ne zna gdje se točno nalazio u tom trenutku, ni nije vidio oštećenog J. M., već samo pokojnog T. L.

Točno je i da iz pisane dopune nalaza i mišljenja balističkog vještaka nisu razvidna utvrđenja u pogledu načina na koji se testiraju i utvrđuju tragovi ovisno o udaljenosti usta cijevi. Međutim, to ne umanjuje niti kompromitira vjerodostojnost utvrđenja balističkog vještaka da je udaljenost cijevi vatrenog oružja od mehaničkog oštećenja na prednjoj strani majice oštećenog J. M. bila između 120 i 130 cm. Naime, balistički vještak, dipl. ing. D. T. je u svojoj usmenoj dopuni toga nalaza i mišljenja na raspravi pred prvostupanjским sudom 15. srpnja 2019. vrlo jasno, stručno i precizno opisao na koji način je došao do navedenog zaključka. Tako je naveo da se procjene udaljenosti pucanja rade na način da se spornim vatrenim oružjem ispaljuje odgovarajuće streljivo na određenim udaljenostima u komade bijele tkanine na kojoj se kasnije provodi tzv. W. test. Ispaljivanja se vrše na udaljenostima od po 10 cm i na taj način se dobije mapa rasporeda čestica baruta u okolini mehaničkog oštećenja na različitim udaljenostima. Tzv. slika rasporeda čestica koja je dobivena probnim pucanjem vizualno se uspoređuje s rezultatom W. testa koji je proveden u okolini mehaničkog oštećenja na spornom komadu odjeće i na taj način se dobiva procjena udaljenosti pucanja vezano za to određeno mehaničko oštećenje.

Prema tome, prvostupanjский sud je, po ocjeni ovoga suda, s pravom prihvatio utvrđenje balističkog vještaka da je udaljenost cijevi vatrenog oružja od ulaznog mehaničkog oštećenja na prednjoj strani sive majice dugih rukava s kapuljačom (gornji dio trenirke) oštećenog J. M. bila između 120 i 130 cm. Naime, isto je dano od strane stručne i za ishod ovog postupka nezainteresirane osobe, sukladno pravilima struke i objektivno. Osim toga, ovdje valja posebno istaknuti još jedan navod balističkog vještaka - krajnji domet sagorjelih barutnih čestica za pištolje kakav je bio u konkretnom slučaju je do 1,5 metar, a približno isto je i za revolver te čestice neće biti nađene na udaljenosti od 4 metra.

Uzevši, dakle, u obzir, sve prethodno izneseno u pogledu utvrđenja balističkog vještaka, pravilnost utvrđenja prvostupanjskog suda u pogledu udaljenosti s koje je ustrijeljen oštećeni J. M. nije s uspjehom dovedena u pitanje prethodno izloženim žalbenim tvrdnjama optuženika. Istima se, naime, bez argumentacije i potkrijepe u konkretnim činjenicama koje bi bile suprotne utvrđenjima prvostupanjskog suda, osporava utvrđenje balističkog vještaka u nastojanju da se isto prikaže kao nedovoljno stručno i neodgovarajuće stvarnom stanju, no bez uspjeha.

Naposljetku, sudskomedicinski vještak, prof. dr. sc. C. objasnio je da ozljeda koju je zadobio oštećeni J. M. ovoga nije onemogućavala da se dalje kreće i djeluje te da kod takve otvorene rane prsnog koša krvarenje prema vani nastupa, neovisno o odjevenosti i slojevima odjeće, relativno kratko iza ozljeđivanja, tako da je mogućnost da dođe do kapanja krvi realna već nakon nekoliko koraka ili unutar 10 do 20 sekundi od ozljeđivanja. Uzevši u obzir udaljenost od mjesta na kojemu su pronađeni tragovi krvi za koje je biološkim vještačenjem utvrđeno da se u potpunosti podudaraju s DNA profilom oštećenog J. M. (ugao desnog zida od ulaznih vrata u prostor diskoteke K. te početak potpornog nosećeg stupa od cigle koji se nalazi s desne strane ulaznih vrata u neposrednoj blizini) do mjesta na kojemu je sjedio oštećeni J. M. u trenutku kada je upucan, proizlazi da je on napravio nekoliko koraka nakon ozljeđivanja, nakon čega je došlo do kapanja krvi na pod.

S obzirom na navedeno, pravilnost utvrđenja prvostupanjskog suda da je optuženik pucao u oštećenog J. M. s udaljenosti između 120 i 130 cm nije s uspjehom dovedena u pitanje ni, također paušalnom i neargumentiranom, žalbenom tvrdnjom optuženika da podloga za takvo utvrđenje nije ni prethodno izloženi zaključak sudskomedicinskog vještaka u pogledu udaljenosti od mjesta na kojemu su pronađeni tragovi krvi oštećenog J. M. do mjesta na kojemu su sjedili on i sada pokojni T. L. Time je i isključena obrana optuženika da bi prvi hitac bio ispaljen slučajno pri ulasku u prostor disko kluba, već je on očigledno ispaljen u trenutku kada se približio separeu u kojem su sjedili oštećeni J. M. sa sada pokojnim T. L.

U okviru žalbene osnove iz čl. 470. ZKP/08. optuženik nadalje ističe da je toksikološkim vještačenjem utvrđeno da je u vrijeme inkriminiranog događaja koncentracija alkohola u krvi kod njega bila najmanje 1,56 g/kg, time da vještakinja toksikologinja, dr. R. F. nije izračunala maksimalnu koncentraciju koja ovisi o individualnoj izgradnji alkohola u tijelu. Smatra da je stoga trebalo dopustiti najvišu moguću koncentraciju alkohola i baratati s tom vrijednošću, a ne s minimalnom koncentracijom. Osim toga, da je mišljenje vještakinje toksikologinje o psihičkom stanju osoba s takvom koncentracijom alkohola kakva je kao najmanja utvrđena kod optuženika preopćenito te se ne može prihvatiti u odnosu na osobu i ličnost optuženika, a što bi trebao biti cilj utvrđivanja.

U odnosu na istaknute žalbene prigovore prije svega treba navesti da je već sama vještakinja toksikologinja prilikom davanja dopune svog nalaza i mišljenja na raspravi 29. studenog 2018. objasnila da se ne može precizno reći kolika bi bila najveća koncentracija alkohola u krvi zbog toga što se u praksi ne izvodi još i precizno mjerenje eliminacije alkohola po satu. Pojasnila je da se pouzdano zna da prosječna osoba eliminira najmanje 0,1 g/kg alkohola po satu s obzirom na kapacitet jetre za razgradnju alkohola, time da većina ljudi eliminira i više, čak do 0,2 g/kg alkohola po satu. Budući da nije izvršeno individualno mjerenje eliminacije, ne može se dati precizni izračun, no sa sigurnošću se može reći da je optuženik imao najmanje 1,56 g/kg, nastavno pojasnivši na koji način je to utvrđeno.

Naglasila je da, kada je govorila o značajkama osobe pod utjecajem alkohola, nije govorila o konkretnom slučaju, nego općenito o karakteristikama kod pijanih stanja kod te koncentracije alkohola i kada je navela da su te značajke umjereno istaknute, to znači da postoji poremećaj sposobnosti i opisano fizičko i psihičko stanje, no da te osobine o kojima je govorila ne moraju biti izražene. Pojasnila je da konkretno ponašanje ovisi i o drugim situacionim faktorima, a to znači o strukturi ličnosti same osobe, trenutnom afektivnom stanju, situaciji koja je možda prethodila događaju, individualnoj sposobnosti tolerancije na događaje osobe i o nekim nepoznatim dodatnim okolnostima, o čemu se, međutim, ona kao toksikolog ne može očitovati, već je to u nadležnosti vještaka psihijatra.

Iz izloženoga, dakle, proizlazi da je vještakinja toksikologinja prilikom izrade svog pisanog nalaza i mišljenja i njegove usmene dopune u svemu postupila sukladno pravilima struke, profesionalno i objektivno. Odgovorila je na sva pitanja obrane te je pojasnila zašto se u praksi ne vrše izračuni maksimalne koncentracije alkohola u krvi. Također je istaknula da su značajke osoba pod utjecajem alkohola date općenito, dok da je za ocjenu in concreto nadležan psihijatrijski vještak.

U konkretnom slučaju provedeno je i psihijatrijsko vještačenje optuženika u okviru kojega se vještak psihijatar očitovao o svim mogućim faktorima utjecaja na postupanje optuženika konkretne inkriminirane zgrade, uključujući i faktor alkohola u različitim stupnjevima alkoholiziranosti. Prema tome, potpuno su neprihvatljive prethodno istaknute žalbene tvrdnje optuženika kojima nastoji obezvrjediti zaključke vještakinje toksikologinje, čiji nalaz je bio samo podloga za psihijatrijsko vještačenje optuženika u pogledu stupnja ubrojjivosti.

Što se tiče psihijatrijskog vještačenja optuženika, žalitelj ističe da je kod njega tempore criminis utvrđeno postojanje povišenih negativnih afekata koji su trajali dosta dugo, pri čemu se radilo o značajnom afektivnom stanju, da je produljeni afekt kod njega postojao i nakon djela, a u tim stanjima da može doći do nesjećanja. Ocjena o njegovoj ubrojjivosti – smanjeno ubrojjiv, ali ne bitno – odnosi se upravo na njegovo afektivno stanje. Kada se tome doda i činjenica da iz iskaza svjedoka N. proizlazi da je on prilikom povratka u diskoklub K. prošao putem koji mu nije najbliži, i to bez incidenta, kao i to da sam tvrdi da se nekih dijelova događaja ne sjeća (što naziva black out-om), zaključuje da su kod njega bili prisutni i dezorijentiranost i amnestičnost, što da su moguće pojave utvrđene po vještacima.

Izloženim žalbenim navodima optuženik, pozivajući se na neka od utvrđenja psihijatrijskog vještaka u pogledu njegovog subjektivnog stanja tempore criminis (koja, doduše, ni ne osporava), nastoji sugerirati drugačije zaključke od onih psihijatrijskog vještaka, a koji bi njemu više išli u prilog. Međutim, bez uspjeha.

Naime, psihijatrijskim vještačenjem optuženika utvrđeno je da je riječ o osobi s dominantno narcističkim poremećajem ličnosti kod koje pijenje alkohola ispunjava kriterije za postavljanje dijagnoze alkoholne ovisnosti. Tempore criminis optuženik je bio alkoholiziran, pri čemu je najmanja koncentracija alkohola u krvi bila 1,56 g/kg, a klinička slika i modeli ponašanja odgovarali bi tzv. običnom pijanom stanju. Kod takvog stupnja alkoholiziranosti kod optuženika su s jedne strane bili reducirani kontrolni mehanizmi neprihvatljivog ponašanja, a s druge strane je dodatno reduciran prag tolerancije frustracija. U vrijeme dok je bio u diskoklubu K. optuženik je na neki način bio izoliran – došao je sam, nije imao "svoje" društvo, gosti su bili mlađi od njega. Njegov pokušaj "komunikacije" imao je

suprotan efekt, reakcije nekih u K., koje su jednim dijelom bile frustrirajuće, doživio je kao narcističku povredu koja je dovela do afektivne reakcije s dominantno tzv. negativnim afektima – srdžba, ljutnja, bijes i agresivni porivi, a što sve se može podvesti pod pojam razdražljivosti. U konkretnom slučaju intenzitet manifestacije navedenih efekata bio je takav da oni nisu dostizali ekstremni odnosno jaki nivo, no doveli su do toga da su optuženikove mogućnosti shvaćanja značenja vlastitih postupaka i još naglašenije vladanja vlastitom voljom bile znatno smanjene, ali ne bitno.

Vještak psihijatar naglasio je da ekstremno snažna afektivna stanja traju vrlo kratko i prolaze relativno brzo nakon odreagiranja, a u konkretnom slučaju afektivno stanje bilo je povišeno i trajalo je dosta dugo - kako u vrijeme počinjenja kaznenih djela, tako i tijekom onog vremena u kojemu je optuženik otišao kući i vratio se natrag u diskoklub (15 do 20 minuta), ali i prije toga, samo očito u znatno manjem intenzitetu. To što je optuženik svoju "konačnu" reakciju odgodio – otišao je kući po oružje i vratio se i tada je došlo do masovne agresije, očito nije imalo pozitivni efekt u redukciji tzv. negativnih afekata, u sanaciji narcističke povrede.

U odnosu na navode obrane o stanju bez svijesti, vještak psihijatar objasnio je da ono podrazumijeva da osoba koja je u takvom stanju gubi svaki kontakt s okolinom, a u konkretnom slučaju nisu utvrđeni nikakvi elementi koji bi ukazivali na promjene svijesti bilo u kvalitativnom bilo u kvantitativnom smislu, zbog čega nema ni indikatora koji bi na bilo koji način upućivali u psihopatološkom smislu na "stanje bez svijesti". Pojasnio je da, ako je netko bio u povišenom afektivnom stanju, u stanju afektivne reakcije, to ne znači da je njegova svijest kompromitirana.

U odnosu na navode obrane o "rupama u sjećanju", vještak psihijatar objasnio je da se u psihopatološkom smislu može raditi o ispadima sjećanja koji su psihološki motivirani u smislu obrane od neprihvatljivih činjenica, pri čemu takve obrane mogu biti na posve nesvjesnom nivou, time da se ne može isključiti ni predivjesni i svjesni dio takvog načina obrane. Drugi model je da dođe do teške traume glave odnosno mozga odnosno do teške intoksikacije, pa je to uzrok organski amnestičkih perioda. Što se tiče konkretnog slučaja, mišljenja je da se najvećim dijelom radi o psihološkom načinu nastajanja amnestičkih smetnji, time da se dio može vezati i uz činjenicu opitosti tempore criminis.

Na kraju, a vezano uz ranije istaknuti žalbeni prigovor optuženika da je trebalo utvrditi najveću moguću koncentraciju alkohola u krvi tempore criminis i onda "baratati" s tom vrijednošću, treba istaknuti da je vještak psihijatar, odgovarajući na pitanje obrane bi li ocjena ubrojivosti bila drugačija da je utvrđena veća koncentracija alkohola, naveo da stupanj alkoholemije nije presudan za ocjenu ubrojivosti, nego da se prvenstveno gleda na psihopatološke karakteristike u alkoholiziranom stanju.

Optuženik u svojoj žalbi nadalje ističe da je nesporno utvrđeno da je on napustio diskoklub Konoba nakon bezrazložnih napada na njega u kojima je od strane oštećenog M. bio izložen teškom poniženju i izivljavanju. Navodi da je M., kao izrazito fizički superioran mladić, maltretirao puno slabijeg starijeg čovjeka koji je uz to bio u pijanom stanju te se nije mogao braniti. U žalbi tvrdi kako se 15 do 20 minuta nakon toga vratio u diskoklub naoružan, pri čemu je kod njega bio prisutan povišeni negativni afekt – da je bio toliko razdražen da mu je mogućnost upravljanja postupcima bila znatno smanjena i u tom stanju jake razdraženosti uz odlučujuće djelovanje ovisnosti – alkohola – da je došlo do pucanja s njegove strane. Tvrdi

da je, ne svojom krivnjom, napadom i zlostavljanjem od strane fizički nadmoćne puno mlađe osobe bio doveden u stanje jake razdraženosti u kojemu je, uz odlučujuće djelovanje ovisnosti, počinio inkriminirane mu radnje, tako da je dilema trebala biti radi li se o ubojstvu i ubojstvima u pokušaju ili o usmrćenju odnosno o usmrćenjima u pokušaju. Za potkrjepu svojoj tvrdnji da je njegova odluka bila trenutna i impulzivna reakcija uvjetovana prvenstveno poniženjem od strane oštećenog M., žalitelj se poziva i na odluke VSRH u kojima da je izražen stav da se iznenadna emotivna reakcija i odluka potpomognuta utjecajem alkohola ne mogu smatrati usmrćenjem iz bezobzirne osvete.

Izloženim žalbenim navodima optuženik, s ciljem da umanja svoju kaznenopravnu odgovornost, nastoji ishoditi drugačiju, blažu pravnu kvalifikaciju kaznenih djela od one iz pobijane presude, sugerirajući da bi se u konkretnom slučaju radilo o kaznenom djelu usmrćenja iz čl. 112. st. 1. KZ/11. (u odnosu na pokojnog T. L.), odnosno o kaznenim djelima usmrćenja u pokušaju iz čl. 112. st. 1. KZ/11. (u odnosu na oštećenike J. M. i T. R.). Međutim, bez uspjeha.

Naime, optuženik je navedeno isticao i u svojoj obrani na raspravi pred prvostupanjskim sudom, što je taj sud, prema ocjeni ovoga suda, s pravom otklonio. Za neprihvatanje takvih tvrdnji obrane prvostupanjski je sud u obrazloženju pobijane presude iznio vrlo iscrpne, jasne i logične razloge kojima je obrazložio zašto smatra da u konkretnom slučaju ne postoji nijedan od elemenata koji bi opravdavao podvođenje inkriminiranog postupanja optuženika pod taj privilegirani oblik kaznenog djela ubojstva (u odnosu na pokojnog T. L.), odnosno ubojstva u pokušaju (u odnosu na oštećenike J. M. i T. R.). Budući da te razloge u cijelosti prihvaća i ovaj drugostupanjski sud, žalitelj se, radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja, upućuje na iste (str. 154. do 156. pobijane presude).

Međutim, optuženik u svojoj žalbi s pravom upire na to da je njegovo postupanje naspram oštećenog T. R. kako je ono bilo opisano u samoj optužnici prvostupanjski sud pogrešno pravno označio kao kazneno djelo pokušaja teškog ubojstva iz bezobzirne osvete iz čl. 111. toč. 4. u svezi s čl. 34. KZ/11.

Naime, da bi se radilo o kaznenom djelu teškog ubojstva počinjenom iz bezobzirne osvete (a onda i pokušaja tog kaznenog djela), u činjeničnom opisu kaznenog djela potrebno je navesti, a zatim u postupku i utvrditi da je postupanje optuženika bilo hladnokrvno, planirano i promišljeno uz potpuni izostanak osjećaja odgovornosti, i to s ciljem da se takvim postupanjem „osvetom“ nanese patnja osobi kojoj se optuženik „osvećuje“, što sve, po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, u konkretnom slučaju niti je opisano u činjeničnom opisu pobijane presude, a niti je ostvareno u odnosu na postupanje optuženika naspram oštećenog T. R.

Prema činjeničnom opisu djela iz izreke pobijane presude optuženik se, nakon što je oštećeni J. M. od njega tražio da napusti diskoklub, što on nije učinio, obratio redaru u diskoklubu, pokojnom T. L., tražeći da ga zaštiti jer ga tjeraju van, pri čemu ga je T. L. odgurnuo od sebe riječima: "Pusti me na miru, odi ća više", pa kada mu je ponovno prišao oštećeni J. M. i tjerao ga van iz kluba, pri čemu ga je nogom udario u stražnjicu, zbog čega je optuženik pao na pod, na što su se neki od prisutnih u klubu počeli smijati, nakon što se podigao, izašao je van iz kluba i otišao kući iz koje je uzeo revolver, pištolj i veću količinu streljiva, nakon čega se tako naoružan „s ciljem da iz osvete usmrti osobe koje su ga potjerale iz kluba i pri tome mu se smijale“, vratio u diskoklub. U ovom dijelu činjeničnog opisa

tužitelj niti na jednom mjestu ne spominje oštećenog T. R. kao osobu koja bi optuženika tjerala iz diskokluba ili mu se smijala, a što bi optuženika navelo na želju da se i njemu osvećuje. Vrativši se u diskoklub, on je po tvrdnji optužbe počeo pucati i to tako da je prvim hicem pogodio oštećenog J. M., nakon čega je nastavio pucati prema sada pokojnom T. L., kojega je, između ostaloga, ustrijelio i u glavu, nakon čega se nastavio kretati po diskoklubu s oružjem u rukama „tražeći one koji su ga tjerali i smijali se, pri tome više puta ponavljajući „Tko će mi se smijati, tko će mi se rugati?“ Oštećenog T. R. je uočio kao osobu koja pokušava pobjeći uz kluba i tada puca u njegovom pravcu, pri čemu ga jedno od ispaljenih streljiva pogađa u bedro lijeve noge, jedno u desni kuk, a jedno mu je optuženik, nakon što mu je prišao i stao iznad njega, ispalio u glavu.

Dakle, već iz činjeničnog opisa inkriminacije za koju je optuženik proglašen krivim u odnosu na postupanje naspram oštećenog T. R. proizlazi da motiv njegovog postupanja u odnosu na tog oštećenika nije bila bezobzirna osveta, već da se radilo o spletu okolnosti u kojima se zatekao ovaj oštećenik u vrijeme tog divljačkog pohoda optuženika, poduzetog „da bi ga se poštivalo“ (kako to navodi sam optuženik u svojoj obrani), a u odnosu na one s kojima je prethodno u istome diskoklubu imao incident, pri čemu iz činjeničnog opisa ne proizlazi da je i oštećeni T. R. bio jedan od sudionika tog incidenta koji je prethodio počinjenju kaznenih djela optuženika.

Navedeno, osim iz obrane optuženika, proizlazi i iz svjedočkog iskaza samog oštećenog T. R. Naime, optuženik je u svojoj obrani naveo da T. R. nije poznavao te da je o njemu saznao iz spisa. Bio je pijan, razdražen i u šoku, a kako je T. prolazio zakriven maskom, njegova je radnja bila refleksna, a ne da bi ga išao ubiti iz osvete. S T. nije imao ništa, on mu nije ništa učinio te se radi o nesretnom slučaju, "on nema baš ništa u tome svemu, on je slučajno tamo naletio ... čovjek je totalno nevin, dobio je, nastradao." Oštećeni T. R. naveo je da optuženika možda zna od ranije iz viđenja, da ga je možda vidio jednom ili dva puta u gradu, ali da ga nije poznavao. Koliko zna, optuženik u diskoklubu K. nije prilazio društvu u kojemu je on bio, njemu nije prilazio, on (oštećenik) i K. P. sjedili su za stolom te nije primijetio ni sukob između oštećenog M. i optuženika, kojega je vidio tek kada je ovaj počeo pucati.

Dakle, i iz obrane optuženika i iz iskaza oštećenog T. R. proizlazi da se oni od ranije nisu poznavali te da u diskoklubu K. u kojemu se odvio inkriminirani događaj prije toga, ne samo da nisu bili u sukobu, odnosno incidentu opisanom u činjeničnom opisu izreke pobijane presude, nego nisu bili niti u bilo kakvom kontaktu.

Oštećeni T. R. je, doduše, u svome iskazu opisao jedan kontakt koji je ranije te iste večeri/noći imao s optuženikom, ali kojeg opisa nema u izreci pobijane presude. Naime, oštećenik i K. P. tu večer najprije su bili u kafiću P. gdje je vidio da je optuženik prišao jednoj skupini u kojoj su bili pretežno mlađi ljudi i dosađivao im, nabacivao se, a nakon nekog vremena je valjda kod konobara naručio piće koje je došlo njemu i K. iako ga nisu naručili. Potom je optuženik došao do njih i pitao ga cigaretu, dao mu je kutiju, optuženik je smotao cigaretu, ostavio kutiju na šanku i otišao do nekog drugog društva, a potom je izašao van. Naveo je još i to da u P. optuženik prema njemu nije bio nametljiv i agresivan.

Osim toga, ni iz jednog od iskaza ispitanih svjedoka koji su bili prisutni u diskoklubu K., kako u vrijeme samog inkriminiranog događaja, tako i u vrijeme odvijanja incidenta koji

je doveo do inkriminiranog događaja, ne proizlazi da bi oštećeni T. R. bio sudionik tog incidenta.

Prema tome, sve kada bi se i prihvatilo da je onaj raniji kontakt između optuženika i oštećenog T. R. do kojeg je došlo nekoliko sati ranije te iste večeri/noći u kafiću P. (o čemu je iskazivao samo oštećeni T. R., dok se optuženik toga ne sjeća) moguće bio povodom postupanja optuženika naspram tog oštećenika iz bezobzirne osvete, a kako bi to proizlazilo iz zaključivanja prvostupanskog suda u obrazloženju pobijane presude, onda je to trebalo biti navedeno i u činjeničnom opisu izreke pobijane presude kojom je optuženik proglašen krivim. U istome, međutim, nije sadržan nijedan navod iz kojega bi se moglo zaključivati da je namjera optuženika bila osvetiti se T. R. jer prethodno te večeri u kafiću P. nije prihvatio piće koje je optuženik platio njemu i K. P., kao ni komunikaciju koju je optuženik s njima pokušao uspostaviti, što prvostupanski sud smatra razlogom inkriminiranog postupanja optuženika naspram oštećenog T. R. u smislu počinjenja kaznenog djela teškog ubojstva iz bezobzirne osvete u pokušaju iz čl. 111. toč. 4. u svezi s čl. 34. KZ/11. (str. 156. pobijane presude).

Osim toga, iz cjelokupno provedenog dokaznog postupka proizlazi da odluka optuženika o usmrćenju oštećenog T. R. nije bila rezultat prethodnog sabranog i hladnokrvnog planiranja, već je očigledno stvorena spletom slučajnih okolnosti. Naime, kao što je već prethodno navedeno, u diskoklubu K. najprije dolazi do incidenta između optuženika i oštećenog J. M. u okviru kojega ovaj potonji tjera optuženika iz diskokluba, što on odbija i traži zaštitu od redara, pokojnog T. L., koji ga je u ranijem incidentu s drugim osobama te večeri zaštitio. On, međutim, optuženika odguruje od sebe govoreći mu da ga pusti na miru i da ode, nakon čega optuženiku ponovno prilazi oštećeni J. M. i tjera ga iz diskokluba. Pri tome ga nogom udara u stražnjicu, zbog čega optuženik pada na pod, na što se neki od prisutnih u diskoklubu počinju smijati. Prema utvrđenju psihijatrijskog vještaka optuženik to doživljava kao narcističku povredu, uvrijeđen je i ponižen te se kod njega razvija afektivno stanje s dominantno negativnim afektima – srdžbom, ljutnjom, bijesom i agresivnim porivima. Optuženik odlazi kući po oružje i streljivo, vraća se u diskoklub nakon 15 do 20 minuta i tada dolazi do masivne agresije, odnosno do višestrukog ispaljivanja hitaca iz vatrenog oružja tijekom kojega optuženik najprije ranjava J. M., potom usmrćuje T. L. i zatim se kreće po prostoru diskokluba tražeći "one koji su mu se smijali" pa, kada uoči da oštećeni T. R. pokušava pobjeći, ide za njim pucajući i zadajući mu tri ozljede.

Budući da je prvostupanski sud, pravno označavajući postupanje optuženika naspram oštećenog T. R. onako kako je ono činjenično opisano u izreci pobijane presude kao kazneno djelo teškog ubojstva u pokušaju iz čl. 111. toč. 4. u svezi s čl. 34. KZ/11., na štetu optuženika povrijedio kazneni zakon u odredbi čl. 469. toč. 4. ZKP/08., pobijanu presudu je prihvaćanjem žalbe optuženog I. T. u tom dijelu trebalo preinačiti u pravnoj oznaci djela na način opisan u točki I/ izreke ove presude.

U okviru žalbene osnove zbog odluke o kazni, optuženik ističe da su i pojedinačne kazne zatvora i jedinstvena kazna na koju je osuđen previsoke. Smatra da je prvostupanski sud njegovo izraženo žaljenje odbacio kao olakotnu okolnost pogrešno ocijenivši da je ono formalno, a ne istinito, što je obrazložio time da je optuženik u svojoj obrani kritizirao neke osobine i ponašanje oštećenika. Žalitelj smatra da ukus ne može derogirati pravo na obranu te da se ono što netko kaže u svojoj obrani (u granicama pristojnosti) istome ne smije tumačiti na njegovu štetu, tako da su se njegovo žaljenje za posljedicama i pokušaj njegove obitelji da već u ovoj fazi donekle nadoknadi štetu trebali cijeliti kao olakotne okolnosti.

Ispitivanjem pobijane presude u odluci o kazni utvrđeno je da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio sve okolnosti koje su u smislu odredbe čl. 47. KZ/11. odlučne za proces individualizacije kazne. Optuženiku su tako u odnosu na sva kaznena djela za koja je proglašen krivim tom presudom olakotnim cijenjени dosadašnja neosuđivanost, okolnost da se protiv njega ne vodi drugi kazneni postupak, očinstvo jednog maloljetnog djeteta te okolnost da je tempore criminis bio smanjeno ubrojiv, ali ne bitno. Premda je optuženik na raspravi izrazio žaljenje zbog posljedica svoga postupanja, prvostupanjski mu sud tu okolnost nije cijenio olakotnom. Budući da tu vrlo detaljno iznesenu argumentaciju prvostupanjskog suda, kao suda koji je imao priliku neposrednim opažanjem i doživljajem steći uvjerenje o vjerodostojnosti i iskrenosti navoda obrane, u cijelosti prihvaća i ovaj sud te da ista nije s uspjehom dovedena u pitanje prethodno istaknutim žalbenim tvrdnjama optuženika, to se i žalitelj, upućuje na istu (stranice 163. do 164. pobijane presude). Optuženiku su otegotnim u odnosu na sva kaznena djela cijenjени njihova društvena opasnost, zatim brojnost i lokalitet strijelnih rana nanesenih pokojnom T. L. i oštećenom T. R. i s njima povezane upornost, bezobzirnost i agresivnost optuženika u njegovom protupravnom postupanju, što se posebno odnosi na hiccе ispaljene u glavu sada pokojnog T. L. te u glavu oštećenog T. R. Takvom je okolnošću optuženiku cijenjena i okolnost da se nakon posljednjeg ispaljenog streljiva u glavu oštećenog T. R. vratio u diskoklub, nakon čega je iz istoga izašao i prošao pokraj ranjenog R. bez zaustavljanja, pokušavajući putem mobilnog telefona uspostaviti vezu sa svojom suprugom. Otegotnim su mu cijenjени i šok i strah za život gostiju diskokluba tempore criminis. U odnosu na kazneno djelo počinjeno na štetu sada pokojnog T. L. optuženiku je posebno otegotnim cijenjeno da je ovaj oštećenik bio otac dvoje maloljetne djece te da je, kada je zbog ranjavanja pao na tlo te se nije mogao dalje kretati, optuženika molio za život, no da je optuženik potom u njega ispalio još streljiva od kojih jedno u glavu, što ukazuje na optuženikovu ustrajnost u počinjenju kaznenog djela, bezosjećajnost i izostanak samilosti. Nadalje je prvostupanjski sud uzeo u obzir i navode supruge pokojnog T. L. da nakon počinjenja djela od optuženika nikada nije dobila nikakvu ispriku, pomoć ili slično. Obrana jest priložila u spis uplatnicu koja se odnosi na troškove pogreba pokojnog T. L., no po dokumentaciji priloženoj po opunomoćeniku oštećenika ta uplata je vraćena. Naime, ista je izvršena oko 4 mjeseca nakon što je supruga pokojnog T. L. protiv optuženika pokrenula parnični postupak radi naknade štete. U odnosu na kazneno djelo počinjeno na štetu J. M. optuženiku je otegotnim cijenjena i težina ozljede koju je zadobio taj oštećenik. U odnosu na kazneno djelo počinjeno na štetu T. R. optuženiku su otegotnim cijenjени upornost u počinjenju djela te okolnost što je ovaj oštećenik zbog zadobivenih povreda u inkriminiranom događaju bio višekratno podvrgnut operativnim zahvatima, time da njegovo liječenje i rehabilitacija traju i danas, tako da on zbog bolovanja trpi i financijski gubitak u vidu manje plaće. Osim toga, prema navodima stalnog sudskog vještaka sudske medicine, prof. dr. sc. C., upitno je kakve će u konačnici biti posljedice njegovog ranjavanja.

Pravilnim vrednovanjem svih izloženih okolnosti prvostupanjski sud je optuženom I. T. za kazneno djelo teškog ubojstva iz čl. 111. toč. 4. KZ/11. počinjeno na štetu T. L. utvrdio kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od 25 godina, a za kazneno djelo teškog ubojstva u pokušaju iz čl. 111. toč. 4. u vezi s čl. 34. KZ/11. počinjeno na štetu J. M. kaznu zatvora u trajanju od 10 godina. Tako utvrđene pojedinačne kazne za kaznena djela počinjena na štetu ove dvojice oštećenika i prema ocjeni ovoga suda u pravoј mjeri odražavaju sve prethodno navedene olakotne i otegotne okolnosti utvrđene na strani tog optuženika. Međutim, što se tiče pojedinačne kazne za kazneno djelo počinjeno na štetu T. R., valjalo je imati u vidu i to da je ovom drugostupanjskom odlukom prvostupanjska presuda u tom dijelu preinačena u

pravnoj oznaci djela na način da je optuženik sada osuđen za blaži, odnosno za temeljni oblik kaznenog djela u pokušaju. Sukladno tome, ocijenjeno je da je pojedinačna kazna zatvora u trajanju od 8 godina za kazneno djelo ubojstva u pokušaju iz čl. 110. u svezi s čl. 34. KZ/11. počinjeno na štetu T. R. primjerena svim po prvostupanjskom sudu pravilno utvrđenim olakotnim i otegotnim okolnostima.

Uzevši u obzir sve izneseno, ovaj drugostupanjski sud je potom primjenom odredaba o izricanju jedinstvene kazne za kaznena djela počinjena u stjecađu optuženika osudio na jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od 35 godina, u koju mu je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru i istražnom zatvoru od 16. rujna 2017. godine pa nadalje, ocjenjujući da je ista primjerena težini i okolnostima počinjenih kaznenih djela i osobi konkretnog optuženika kao počinitelja te je za očekivati da će se njome ostvariti svrha kažnjavanja iz čl. 41. KZ/11.

Ispitujući pobijanu presudu u odluci o sigurnosnoj mjeri povodom žalbe optuženika, a sukladno čl. 478. ZKP/08., utvrđeno je da je prvostupanjski sud na štetu optuženika povrijedio kazneni zakon u odredbi članka 469. toč. 5. ZKP/08., na koju povredu drugostupanjski sud pazi i po službenoj dužnosti, sukladno čl. 476. st. 1. toč. 2. ZKP/08. Naime, odredbom čl. 69. st. 3. KZ/11. propisano je da sigurnosna mjera obveznog liječenja od ovisnosti može trajati do prestanka izvršenja kazne zatvora ili rada za opće dobro, proteka roka provjeravanja primjenom uvjetne osude, odnosno do isteka vremena kazne zatvora koja odgovara izrečenoj novčanoj kazni, a najdulje tri godine. Budući da je u konkretnom slučaju prvostupanjski sud optuženom I. T. izrekao sigurnosnu mjeru obveznog liječenja od ovisnosti o alkoholu iz čl. 69. st. 1. KZ/11. bez navođenja zakonskog ograničenja trajanja te mjere, prvostupanjsku je presudu u tom dijelu u povodu žalbe optuženika, a po službenoj dužnosti trebalo preinačiti na način pobliže opisan u točki III/ izreke ove presude.

Odluka o oduzimanju predmeta, koju je ovaj sud ispitao sukladno čl. 478. ZKP/08., donesena je pravilnom primjenom odredbe čl. 79. KZ/11., i to iz razloga koji su navedeni u pobijanoj presudi.

Slijedom svega izloženoga, na temelju čl. 486. st. 1. i čl. 482. ZKP/08., odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zagreb, 29. lipnja 2020. godine

Predsjednica vijeća:
Ana Garačić, v.r.

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude stranke imaju pravo žalbe u roku od petnaest (15) dana od dana primitka pisanog otpavka. Žalba se podnosi Županijskom sudu u Rijeci, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku, a o njoj u trećem stupnju odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske.